

Arrest

nr. 222 281 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2019 houdende teruggrijving, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 19 september 2018 bij de Belgische ambassade te Yaounde een aanvraag in voor een visum kort verblijf, met het oog op familiebezoek.

Op 19 november 2018 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 26 mei 2019 komt verzoeker aan in de luchthaven van Zaventem. Hij is vanuit Israël op doorreis naar Kameroen met tussenstop in Brussel. Omwille van medische redenen kan hij zijn vlucht naar Kameroen niet nemen. Het "Brussels Airport rescue-team" stelt een document op waarin wordt vermeld dat verzoeker "not fit to fly" is.

Verzoeker wordt gehoord door de federale politie, in dit verhoor wordt het volgende vermeld: "Wanneer beide passagiers zich op de dienst verwijderingen bevinden wordt de dokter gevraagd voor T.C. omdat hij bloed zou ophoesten. Dokter V.K. komt ter plaatse en stelt om 10.00 uur een document op dat de passagier NOT FIT TO FLY is. Hij heeft echter geen spoedeisende medische zorgen nodig en kan overgebracht worden naar een gesloten centrum waar hij medische opvolging kan krijgen."

Op 26 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing:

"TERUGDRIJVING

Op 26.05.2019 om 12.55 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, C.S., inp,

de heer / mevrouw :

naam T. voornaam C. N.

geboren op (...)1950 te S. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [....]

houder van het document PP nummer (...)

afgegeven te Yaounde op : 14.06.2018

afkomstig uit Tel Aviv met vlucht SN2294 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

(...)

26.05.2019

L.J.

Administratief deskundige/expert administratief

(...)."

Op 26 mei 2019 wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Moyen unique pris de la violation de:

- *La loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 1 à 4;*
- *la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980*
- *Le principe général du droit de la défense*
- *L'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH)*
- *L'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après «la Directive retour »)*
- *le principe de droit audi alteram partem*
- *l'article 41, §2 de la charte de droits fondamentaux de l'Union européenne*

2. Discussion

Première branche : absence de prise en considération de la situation médicale du requérant

En ce que la partie adverse n'a pris en considération la situation médicale du requérant et les conséquences sur sa santé d'une absence de traitement.

Alors que , au moment où le requérant a reçu la décision litigieuse, le requérant était visiblement malade, que la partie adverse est tenue de prendre en considération la situation médicale avant toute prise de décision de refoulement et de motiver de manière adéquate sa décision.

Le requérant est arrivé en date du 26 mai 2019 au centre fermé de Caricole. Il a déclaré lors de son contrôle de police qu'il avait des problèmes de santé. Pourtant, aucun élément quant à sa santé et sa vulnérabilité ne sont mentionnées dans la décision. Au vu de son âge et de sa situation, il y a de nombreux éléments qui tendaient à dire que Monsieur TAKA a une santé fragile et que cela nécessitait une attention particulière.

D'ailleurs dans son rapport (pièce 2), le docteur Roland fait également part des problèmes de santé du requérant qui sont arrivés pendant son voyage :

« Pour des raisons religieuses, il a entrepris avec sa fille et un de ses beaux-fils, un voyage en Israël, mais ils ont été refoulés à l'aéroport de Tel-Aviv (problème de réservation d'hôtel) avec obligation de repartir immédiatement vers Bruxelles, escale entre le Cameroun et Israël. Déjà à l'aéroport Ben Gourion, il a présenté un malaise avec toux, expectorations hémoptoïques, et poussée d'hypertension artérielle, déjà connue et traitée dans son pays depuis des années. Inquiète sa fille a appelé une ambulance, mais il n'a pas pu y embarquer et a dû repartir immédiatement par le premier vol vers la Belgique. Arrivée donc avec lui à Zaventem il y a 6 jours, toujours aussi inquiète, sa fille ne l'a pas autorisé à reprendre l'avion vers le Cameroun pour qu'il puisse bénéficier des soins médicaux adéquats. Le docteur Roland qui l'a examiné lors de son entretien médical le 31 mai 2019 constate que le requérant n'a pas été examiné de manière adéquate par le centre fermé de Caricole :

« L'Office des Étrangers n'en a pas tenu compte et l'a fait conduire immédiatement au centre fermé pour un renvoi dans son pays d'origine. »

Il est donc bien démontré que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'état de santé du requérant alors qu'il y avait de nombreux indices qui indiquaient que Monsieur TAKA a des problèmes de santé et nécessite des examens complémentaires, voire un suivi adapté. Cela a été confirmé par le docteur M.e R. La décision attaquée ne dit rien à cet égard.

Le docteur M. R. a constaté ce qui suit lors de sa visite et met en avant plusieurs problèmes médicaux:

« L'examen clinique montre un patient de 68 ans, en relativement bon état général, bien orienté dans le temps et dans l'espace. Une évaluation cognitive basique ne montre rien de particulier. Il n'y a ni anémie, ni ictère, ni cyanose. L'examen des yeux montre une importante congestion bilatérale, avec une nette diminution de l'acuité visuelle des deux côtés, décrite comme évolutive, difficilement quantifiable, avec des mouvements oculaires et une réactivité pupillaire conservés ; le patient parle de tension dans l'œil et il suit un traitement chronique à base de Timolol. L'examen ORL est banal en dehors de tympan cicatriciels des deux côtés. Il n'y a aucune adénopathie suspecte. L'examen

pulmonaire est normal, le rythme respiratoire à 20/min. L'auscultation cardiaque fait entendre un souffle systolique 2-3/6 pluri-orificiel, d'éjection, irradiant vers les carotides et les sous-clavières, ainsi qu'un B2 claquant. Le rythme cardiaque est de 82/min avec de nombreuses extrasystoles, la tension artérielle à 180/110 (le patient confirme une HTA déjà connue au Cameroun et un traitement médical chronique ; il reçoit ici au centre du Co-Lisinopril). Le foie est augmenté de 3 travers de doigt sous le rebord costal, la rate n'est pas palpée. On note un diastasis des grands droits. Les artères fémorales sont bien palpées, les pédieuses sont faibles de même que la tibiale postérieure gauche, la droite n'est pas palpée. Il n'y a pas d'œdème des membres inférieurs. Les ongles présentent d'importants troubles trophiques."

Le docteur M. R. qui s'est rendu sur place le 31 mai 2019 atteste que des examens complémentaires concernant sa santé sont nécessaires au requérant :

« En conclusion, l'examen clinique montre un patient présentant essentiellement trois problèmes de santé qui mériteraient d'être investigués dans le cadre d'une mise au point complète :

- Un glaucome bilatéral, traité localement par β -bloquant, apparemment évolutif : examen ophtalmologique dont mesure de la tension intraoculaire.
- Une hypertension artérielle insuffisamment équilibrée et ,
- un souffle cardiaque de type éjection (sténose aortique avec hypertension pulmonaire ?) : ECG et échographie cardiaque, RX Thorax, biologie sanguine pour commencer.

Comme il ressort des différents éléments repris ci-dessus, le requérant connaît des problèmes de santé dont la partie adverse était informée ou à tout le moins aurait dû veiller à effectuer des examens de santé supplémentaires avant de prendre sa décision. Pourtant la décision est muette quant à la situation médicale du requérant.

En n'ayant pas pris la peine d'entendre de manière sérieuse le requérant sur sa maladie, ni d'effectuer des examens supplémentaires, la partie adverse n'a pas tenu compte de son état de santé et a violé non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 3 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, l'article 5 de la directive retour ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980.

Deuxième branche : absence de prise en considération de la vie familiale du requérant

En ce que, le requérant a une fille qui a la nationalité belge et qui s'est opposée à ce que son père reprenne l'avion vers le Cameroun en raison de sa santé

Alors que la partie adverse était informée de cette situation et n'a pas motivé sa décision quant à l'existence d'une vie familiale entre le requérant et sa fille belge.

En prenant cette décision à l'encontre du requérant, la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH.

À cet égard, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012 :

« L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

'1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui '.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

[...]

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. À cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. »

En l'espèce, il convient tout d'abord de relever que l'existence de la vie familiale du requérant n'est pas contestée par la partie adverse.

Ensuite, s'agissant d'une première admission au séjour, il convient d'examiner si la partie adverse était tenue à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie familiale de la requérante. Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que la partie adverse était tenue par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

À cet égard, les intérêts en présence sont les suivants : d'une part, le requérant fait l'objet d'une décision de refoulement ainsi que d'une décision de maintien dans un lieu déterminé, qu'il a de graves problèmes médicaux et que des examens complémentaires sont nécessaires, et d'autre part, sa fille a la nationalité belge et y a tous ses intérêts économiques et sociaux. Au vu du rapport médical du docteur Roland, des examens médicaux supplémentaires sont nécessaires afin d'évaluer le traitement médical pour le requérant. Le requérant aura besoin de l'aide de sa fille et de son soutien lors de ces différents examens médicaux ainsi que lors de ses examens médicaux.

La partie adverse, dans la décision attaquée, ne fait aucune référence à une violation de l'article 8 de la CEDH et n'a pas procédé à un examen rigoureux de la situation familiale du requérant, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, à savoir que le requérant a des problèmes de santé et qu'il a besoin du soutien de sa fille.

La partie adverse n'a donc procédé à aucun examen de proportionnalité alors qu'elle était informée de cette vie familiale et, n'a pas tenu compte de la situation familiale du requérant.

En ce faisant, la partie adverse viole ses obligations au regard de l'article 8 de la CEDH ainsi que son obligation de motivation.

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Comme expliqué ci-devant, il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse a tenu compte de la vie familiale du requérant et du lien de dépendance qu'il avait à l'égard de sa fille.

En ne prenant pas en compte l'entière de tous les éléments de la vie familiale du requérant, la partie adverse a violé non seulement l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH ainsi que l'obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980."

3.3.2.1. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoeker dit niet aan. Hij kan de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de toegang tot het grondgebied aan verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat op dat ogenblik rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, zoals nochtans voorgeschreven door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dus over de gezondheidstoestand van verzoeker in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.3. Waar verzoeker in het algemeen in het eerste onderdeel van het enig middel aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, wordt het volgende opgemerkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 mei 2019 werd gehoord door de federale politie te Zaventem. In dit verhoor wordt het volgende vermeld: *"Wanneer beide passagiers zich op de dienst verwijderingen bevinden wordt de dokter gevraagd voor T.C. omdat hij bloed zou ophoesten. Dokter V.K. komt ter plaatse en stelt om 10.00 uur een document op dat de passagier NOT FIT TO FLY is. Hij heeft echter geen spoedeisende medische zorgen nodig en kan overgebracht worden naar een gesloten centrum waar hij medische opvolging kan krijgen."* Hieruit blijkt dat een arts verzoeker heeft onderzocht en verklaard dat hij op dat ogenblik niet "fit to fly" is. Om medische redenen werd verzoeker dan overgebracht naar een gesloten centrum voor medische opvolging. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers medische toestand dus wel degelijk in rekening werd gebracht.

Verzoeker voert in het middel aan dat hij zichtbaar ziek was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en hij voegt medische attesten bij van een arts die hij zelf heeft geraadpleegd met behulp van zijn dochter en die zich naar het gesloten centrum heeft begeven.

Vooreerst wordt opgemerkt dat dit attest van 31 mei 2019 dateert van na de bestreden beslissing van 26 mei 2019 en dat verzoeker niet met goed gevolg kan aanvoeren dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker zoals beschreven in deze attesten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 26 mei 2019, bij het nemen van de bestreden beslissing, wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker op dat ogenblik: er werd geoordeeld dat hij niet in staat was om te vliegen en verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum voor verdere opvolging.

Daarnaast wordt opgemerkt dat dit attest van 31 mei 2019 vermeldt dat verzoeker een relatief goede algemene gezondheidstoestand heeft. Vervolgens wordt melding gemaakt van een oogaandoening,

waarover vermeld wordt dat verzoeker een chronische behandeling volgt (*"il suit un traitement chronique à base de Timolol"*). Naar aanleiding van een auscultatie van het hart bevestigt verzoeker dat hij voor zijn hart een chronische medische behandeling volgt. De arts concludeert in dit attest dat er drie gezondheidsproblemen zijn die verdere opvolging zouden moeten krijgen: een glaucoom dat reeds behandeld wordt, een arteriële hypertensie die onvoldoende evenwichtig is, een hartruis van een bepaald type.

In dit verband wordt opgemerkt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zelf aangeeft dat hij voor zijn oog- en hartaandoening reeds behandelingen krijgt in Kameroen. De vraag rijst dan ook waarom verzoeker, die op doorreis is in België, hier verdere onderzoeken zou moeten ondergaan voor zijn reeds gekende aandoeningen waarvoor hij reeds een behandeling volgt die in Kameroen voorgeschreven werd. In de mate waarin verzoeker zou doelen op het feit dat hij door zijn gezondheidstoestand tijdelijk niet kan reizen, wordt opgemerkt dat verzoeker niet zonder meer zal gedwongen worden om met het vliegtuig te reizen. Verzoeker zal eerst *"fit-to-fly"* moeten worden verklaard vooraleer hij een vliegreis kan ondernemen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de verdere onderzoeken in het kader van zijn reeds gekende aandoeningen, niet zouden kunnen plaatsvinden in Kameroen na zijn terugkeer aldaar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker op 26 mei 2019, na het nemen van de bestreden beslissing, werd overgebracht naar het gesloten centrum voor verdere medische opvolging. Verzoeker zal worden onderzocht door de centrumarts en zal geen vliegreis mogen maken vooraleer hij *"fit to fly"* wordt verklaard.

Verzoeker toont met zijn omstandige uitleg over zijn gezondheidstoestand niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd met miskenning van de artikelen 62 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de verwerende partij bij de nota een nieuw medisch attest voegt van 4 juni 2019, waaruit blijkt dat verzoeker momenteel nog steeds niet *"fit to fly"* is en dat de voorziene terugdrijving op 6 juni 2019 werd geannuleerd.

3.3.2.4. Verzoeker voert aan dat hij niet op ernstige wijze werd gehoord over zijn gezondheidstoestand. Uit het gehoor door de federale politie op 26 mei 2019 blijkt echter dat verzoeker gehoord werd in de Franse taal en dat het volgende werd vastgesteld: *"Wanneer beide passagiers zich op de dienst verwijderingen bevinden wordt de dokter gevraagd voor T.C. omdat hij bloed zou ophoesten. Dokter V.K. komt ter plaatse en stelt om 10.00 uur een document op dat de passagier NOT FIT TO FLY is. Hij heeft echter geen spoedeisende medische zorgen nodig en kan overgebracht worden naar een gesloten centrum waar hij medische opvolging kan krijgen."* Hieruit blijkt dat verzoeker medische bijstand van een arts heeft gekregen en dat deze arts heeft vastgesteld dat verzoeker *"NOT FIT TO FLY"* is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat verzoeker wel werd gehoord en dat zijn medische toestand in rekening werd gebracht, zodat hij niet met goed gevolg kan aanvoeren dat hij niet op ernstige wijze werd gehoord over zijn gezondheidstoestand.

3.3.2.5. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wordt opgemerkt dat aan verzoeker op 26 mei 2019 bij aankomst in België medische bijstand werd gegeven, dat hij werd overgebracht naar het gesloten centrum voor verdere medische opvolging en dat hij pas zal mogen vliegen indien hij *"fit to fly"* verklaard wordt. Er wordt herhaald dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zelf aangeeft dat hij voor zijn oog- en hartaandoening reeds behandelingen krijgt in Kameroen. De vraag rijst dan ook waarom verzoeker, die op doorreis is in België, hier verdere onderzoeken zou moeten ondergaan voor zijn reeds gekende aandoeningen waarvoor hij een behandeling volgt die in Kameroen voorgeschreven werd. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de verdere onderzoeken in het kader van zijn reeds gekende aandoeningen, niet zouden kunnen plaatsvinden in Kameroen na zijn terugkeer aldaar. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Er wordt herhaald dat uit het medische attest van 4 juni 2019, gevoegd bij de nota, blijkt dat verzoeker nog steeds niet *"fit to fly"* is en dat er medische bezwaren zijn tegen een onmiddellijke terugdrijving, zodat verzoeker momenteel niet teruggedreven wordt.

3.3.2.6. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat niet wordt gemotiveerd over het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische dochter. Verzoeker voert aan dat zijn gezinsleven niet betwist wordt en dat er een belangenafweging moest gebeuren.

De Raad herhaalt dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker poneert dat er sprake is van een gezinsleven met zijn Belgische dochter.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In casu poneert verzoeker zonder meer dat er een gezinsleven zou zijn met zijn Belgische dochter. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker in België woont. Verzoeker woont in Kameroen en was op doorreis in België samen met één van zijn Kameroense schoonzonen en met zijn Belgische dochter. De Kameroense schoonzoon zou reeds teruggekeerd zijn naar Kameroen. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat er tussen hem en zijn dochter in België een afhankelijkheidsband zou bestaan: verzoeker wordt immers voor zijn medische aandoeningen behandeld in Kameroen, waar hij woont.

Bij gebrek aan ook maar enige indicatie inzake een gezinsband tussen verzoeker en zijn Belgische dochter, kan *in casu* niet worden aanvaard dat er sprake is van een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven.

Bijgevolg diende de verwerende partij hierover niet te motiveren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.7. Verzoeker voert in de hoofding van het middel de schending aan van de rechten van verdediging, van het beginsel "*audi et alteram partem*" en van artikel 41 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar laat na om deze schendingen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in punt 3.3.2.4. van dit arrest wordt uiteengezet dat verzoeker werd gehoord.

Het enig middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET